

er i Besiddelse af, paa ingen Maade vil komme det andet Overformynderi tilgode, hvilket naturligvis vilde være ubilligt imod Interessenterne i Kjøbenhavns Overformynderi. — Den Bøgt, man lægger paa den store Besparelse i Omkostningerne, forekommer mig at være for overbreven; thi at man, naar den Mand, der skulde bestyre begge Overformyndnerierne, skulde gageres med 3000 Rbd., skulde tænke sig, at Kjøbenhavns Overformynderi da skulde finde sig i heraf at udrede de 2500 Rbd., imod at det andet Overformynderi, saaledes som af Udvalget er henpeget til, derimod kun skulde udrede de andre 500 Rbd., kan ikke antages. Jeg antager, at Bestyreren af Kjøbenhavns Overformynderi, selv om han var villig dertil, umulig kan være berettiget til uden Videre tillige at overtage Bestyrelsen af et andet Overformynderi; han maa naturligvis i saa Henseende indhente den ham overordnede Autoritets Samtykke; om det er Kjøbenhavns Magistrat eller han staaer umiddelbart under Justitsministeriet, er mig ubekjendt, og derom skal jeg ikke udtale mig, men jeg troer, at det alene ikke vilde være tilstrækkeligt, at han var villig dertil; den overordnede Autoritet maatte tillige give sit Samtykke, og at en overordnet Autoritet skulde give sit Samtykke til Ordningen paa en saadan Betingelse, at det ene Overformynderi udrede de $\frac{5}{6}$ og det andet kun $\frac{1}{6}$ af den hele Lønning, kan jeg umulig antage. Derfor troer jeg ikke, at Besparelsen vil blive saa stor, som det synes at antages. — Den ærede sidste Taler mener, at Stemningen imod at lade Overformyndneriet for det øvrige Land gaae ind under Kjøbenhavns Overformynderi har sin Grund i, at man ikke har stillet sig klart nok for Die, at Stedet for Bestyrelsen ikke tillige er Stedet for Udlaanene. § 9 foreligger ikke, og jeg skal derfor ikke gaae ind paa nærmere at forklare mig i denne Anledning; kun maa det være mig tilladt allerede nu at bemærke, at ihvorvel jeg deri seer nogen Garanti, saa finder jeg dog langtfra den Garanti deri, som jeg maatte ønske.

Ordføreren: Jeg kan ikke Andet end erklære, at det forekommer mig, at den ærede sidste Talers Ytringer være mindre passende ligeoverfor Udvalget. Den ærede Taler be-

gyndte sit første Foredrag med den Ytring, at han maatte beklage, at der ikke i Udvalget fandtes Mænd enten fra Sylland eller fra Thyen, men at det — saaledes forstod jeg ham i det Mindste — var sammensat af Mænd, der havde Bøllig her i Hovedstaden. Dette forholder sig imidlertid ikke saa. Den ærede Taler overseer for det Første, at der i Udvalget i det Mindste er to Medlemmer, der ikke boe i Kjøbenhavn, nemlig den 1ste Landsthingsmand for 5te Kreds (Drejer) og Landsthingsmanden for Bornholm (Sonne), og dernæst maa jeg fremhæve, at ingen af Landsthingsmændene sidder her som repræsenterende det Sted, hvor han boer. Dette maa jeg bestemt fremhæve for mit Vedkommende, og jeg er ogsaa overbevist om, at et andet Medlem af Udvalget, der er i det samme Tilfælde som jeg, nemlig den 3die Landsthingsmand for 7de Kreds (v. Støcken), idet vi nemlig begge ere valgte for Sylland; ogsaa bestemt vil protestere derimod. Hvorledes kan den ærede Taler troe, at vi, som ikke alene ere valgte for denne Provinds, men ogsaa ere fødte der, og som have bevarer vore Forbindelser med vor Fødeprovinds — i det Mindste har dette steds været Tilfældet med mig, siden jeg forlod Provindsen, og jeg er ogsaa overbevist om, at det er Tilfældet med det andet ærede Medlem — at vi skulde glemme vor Fødeprovindses Interesser; det kunde aldrig falde os ind. Det Spørgsmaal har meget ofte været overvejet, hvorvidt der af Hensyn til de provindsielle Interesser kunde være Anledning til at stille Forslag om, at Provindserne fik særlige Overformyndnerier, men det have vi Alle været enige om, at der ikke hertil var den mindste Anledning, naar der toges saadanne Forholdsregler som de, der ere foreslaaede i de senere Paragrafer af Loven. Jeg troer derfor, at det var mindre passende, naar den ærede Landsthingsmand troede, at den Omstændighed, at Udvalgets Medlemmer ikke have hjemme enten i Sylland eller Thyen, kunde have nogen som helst, endogsaa den allermindste, den allerfjerneste Indflydelse paa vor Anskuelse af Sagen. Den ærede Landsthingsmand maa tillade mig endnu fremdeles at ytre, at det ikke forholder sig, som han sagde, at han ikke havde talt paa